

Streszczenie raportu *Dlaczego potrzebujemy suwerenności?*

Autorstwa Instytutu na rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris, Polska

Teza

Poprzez proponowane zmiany w traktatach Unii Europejskiej nie pochodząca z wyborów Komisja Europejska dąży do **zbudowania superpaństwa, które będzie wysoce scentralizowane w obszarze gospodarczym, wojskowym, politycznym i społecznym**. Jeśli ten plan się powiedzie, powstanie silny ośrodek władzy skupiony wokół Niemiec. Te ostatnie będą w stanie narzucać ważne strategie polityczne wbrew woli większości państw członkowskich, lekceważąc ich interesy w zakresie bezpieczeństwa i gospodarki, a także ich tożsamość społeczną, prawną, narodową i kulturową.

Umożliwi to również **wprowadzanie dalszych zmian w traktatach poprzez głosowanie większościowe zamiast obecnej zasady jednomyślności**. Tym samym pozwoli na dalsze ograniczanie suwerenności państw członkowskich wbrew ich woli, realizując wizję włoskiego komunisty, Altiero Spinello, nakreśloną w latach 40. w jego Manifestie z Ventotene (który jest otwarcie przywoływany w preambule projektu zmian do traktatów UE)).

Tło

W dniu 18 grudnia 2023 r. Parlament Europejski przyjął 267 istotnych poprawek do traktatów UE, przewidujących przejęcie przez Brukselę kompetencji w dziesięciu kluczowych obszarach polityki: (1) klimat, (2) zdrowie, (3) infrastruktura transgraniczna, (4) ochrona granic (w tym imigracja), (5) polityka zagraniczna, (6) polityka bezpieczeństwa i obrony, (7) polityka przemysłowa i gospodarcza, (8) edukacja, (9) polityka monetarna i (10) prawo rodzinne. Z samą rezolucją można zapoznać się tutaj:

https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2023-0427_EN.html#title1

W grudniu wszystkie te poprawki zostały zaakceptowane przez Radę Unii Europejskiej.

Oczekuje się, że proces ich przyjmowania potrwa około dwóch lat. Dokument będzie musiał zostać zatwierdzony przez Radę Europejską (szefów państw i rządów), Konwent (przedstawicieli parlamentów narodowych, Komisji Europejskiej oraz szefów państw i rządów), a następnie ratyfikowany przez wszystkie państwa członkowskie UE.

Wszystkie dostępne środki nacisku zostaną użyte w celu wywarcia wpływu na niezdecydowane rządy.

Raport Instytutu Ordo Iuris jest dostępny pod następującym linkiem:

https://ordoiuris.pl/sites/default/files/inline-files/Why_do_we_need_sovereignty_report.pdf

Niektóre z najważniejszych postanowień zostały podsumowane poniżej.

Bezpieczeństwo zewnętrzne, obrona i wydatki wojskowe (Rozdział 6 raportu Ordo Iuris) stanie się kompetencją dzieloną (poprawka 75) w ramach "Unii Obronnej obejmującej jednostki wojskowe i stałą zdolność szybkiego rozmieszczania, pod dowództwem operacyjnym Unii" (A 52). Oznacza to przekształcenie obecnych krajowych sił zbrojnych w siły zbrojne UE, podczas gdy Europejska Agencja Obrony otrzyma prawo do "nabywania uzbrojenia w imieniu Unii i jej państw członkowskich". Nawet kraje o najwyższych wydatkach na obronność - na przykład Polska wydająca 3,1% swojego PKB na wojsko - nie będą miały kontroli nad wyborem dostawców.

Państwa członkowskie utracą również kontrolę nad własnymi siłami zbrojnymi, biorąc pod uwagę, że "decyzje dotyczące wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony są przyjmowane przez Radę kwalifikowaną większością głosów" (A 53). Ponadto misje wojskowe będą podejmowane na podstawie decyzji podjętej kwalifikowaną większością głosów (A 54), a nie zgodnie z obecną zasadą jednomyślności.

Utworzenie Unii Obronnej należy odczytywać jako wyzwanie dla struktur NATO, a w dalszej perspektywie jako próbę całkowitego porzucenia przez Europę współpracy wojskowej ze Stanami Zjednoczonymi. Stanowiłaby ona etap pośredni w realizacji niemieckiej wizji eurazjatyckiej UE z udziałem Federacji Rosyjskiej, otwartej na politykę równowagi między USA i Chinami.

Sprawy zagraniczne (Rozdz. 5). UE planuje wprowadzić fundamentalne zmiany we Wspólnej Polityce Zagranicznej i Bezpieczeństwa (WPZiB), czyniąc "sprawy zagraniczne" obszarem wspólnej władzy (A 73). W przypadku "harmonizacji" polityki zagranicznej UE, państwa członkowskie byłyby związane instrukcjami z Brukseli. Ich misje dyplomatyczne mogą zostać zastąpione przez Służbę Działań Zewnętrznych UE. Wysoki Przedstawiciel ds. Polityki Zagranicznej stanie się europejskim ministrem spraw zagranicznych pod nazwą Sekretarza Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa.

Ochrona granic (Rozdz. 4). "Polityka granic zewnętrznych" zostanie włączona do kategorii uprawnień dzielonych (A 98), co umożliwi UE regulowanie polityki, personelu i procedur ochrony granic państw członkowskich w celu świadczenia usług imigracyjnych. **Może to mieć wpływ na mury graniczne, które zostały zbudowane na Węgrzech i w Polsce**, a także na różne inne środki bezpieczeństwa oraz zdolność do regulowania przepływu imigrantów.

Przemysł i gospodarka (Rozdz. 7). Obszar "przemysłu" stanie się również kompetencją dzieloną między UE i państwa członkowskie (A 75). Przyspieszy to procesy integracji przemysłowej UE, jednocześnie ograniczając wpływ państw członkowskich na politykę przemysłową i rozwój gospodarczy. Proponowane zmiany traktatowe wpływają również na obszary o tak istotnym znaczeniu strategicznym jak przemysł wydobywczy, energetyczny i zbrojeniowy. Dodatkowo pozwolą Komisji Europejskiej na dalszą ingerencję w gospodarkę państw członkowskich.

Polityka monetarna (Rozdz. 9). Projekt wpisuje do traktatu zasadę, że "walutą Unii jest euro". Zmiana ta wymusi wprowadzenie euro jako jedynej waluty we wszystkich państwach członkowskich. Do tej pory Niemcy i Holandia były głównymi beneficjentami wspólnej waluty, a wszystkie inne kraje strefy euro, w szczególności Francja i Włochy, traciły finansowo i gospodarczo z powodu uczestnictwa w niej.

Polityka klimatyczna (Rozdz. 1). "Ochrona klimatu" stanie się wymagana we wszystkich obszarach polityki (A 83), zaś UE będzie miała wyłączne prawo do podpisywania międzynarodowych traktatów dotyczących "zmian klimatu" (A 69). Zyska wyłączne kompetencje w kwestiach środowiskowych, z nowymi uprawnieniami do ścigania "przestępstw przeciwko środowisku". Biorąc pod uwagę radykalną "zieloną" politykę prowadzoną przez UE, należy się spodziewać, że zielone technologie będą forsowane bez względu na ich koszty i efektywność, stwarzając tym samym zagrożenie dla bezpieczeństwa energetycznego bloku.

Infrastruktura transgraniczna (Rozdz. 3). Infrastruktura transgraniczna stanie się wspólną kompetencją w dziedzinie transportu (A 71) i obejmie wszystkie rodzaje transportu: drogowy, kolejowy, morski, lotniczy i śródlądowe szlaki wodne. Prawdopodobnie doprowadzi to do anulowania projektów takich jak autostrada Via Carpatia, która ma połączyć kraje regionu Trójmorza, a także projektu lotniska Centralnego Portu Komunikacyjnego (CPK) w Polsce, a także będzie miało znaczące implikacje logistyczne, gospodarcze i wojskowe dotyczące terminali gazu płynnego, które są niezbędne do zapewnienia niezależności energetycznej od Nord Stream itp.

Edukacja i wychowanie (Rozdz. 8). Edukacja stanie się również kompetencją wspólną. Oznacza to daleko idące ograniczenie autonomii państw członkowskich w określaniu ich systemów i programów edukacyjnych, umożliwiając wprowadzenie jednolitych i obowiązkowych standardów edukacyjnych, w tym permisywnej edukacji seksualnej dla wszystkich. Należy to rozumieć jako krok w kierunku zniesienia suwerennych państw narodowych i stworzenia wspólnego państwa europejskiego, posiadającego wspólną europejską tożsamość, która zastąpi tożsamości narodowe.

Zdrowie (Rozdz. 2). Polityka zdrowotna stanie się ponadto kompetencją dzieloną przez UE i państwa członkowskie. Może to umożliwić UE przyjęcie jednolitej polityki wprowadzania pandemicznych ograniczeń swobód obywatelskich (np. lockdownów, obowiązkowych szczepień itp.), a także dostępu do aborcji. Proponowane zmiany wprowadzą pojęcie "zdrowia i praw seksualnych i reprodukcyjnych", które dotychczas nie były uznawane przez standardy traktatowe. Dotyczy to głównie aborcji i antykoncepcji, ale także drastycznych interwencji chirurgicznych i hormonalnych w ramach tak zwanych "tranzycji", wraz z formą edukacji seksualnej promującej promiskuityzm.

Prawo rodzinne (Rozdz. 10). Poprawki 103 i 104 zniosą wymóg jednomyślności w Radzie UE w kwestiach prawa rodzinnego. Kwalifikowana większość będzie zatem mogła decydować o przyjęciu przepisów, które są sprzeczne z kulturą, konstytucyjną i moralną tożsamością znacznej liczby państw członkowskich.